

slag, der vil slaa den Tante fast, at i Fredstid skulde en saadan Livsstraf fuldbyrdes paa den sædvanlige Maade, som de borgerlige Love foreskrive, hvorimod vi maa indrømme, at i Krigstid kan det være nødvendigt at fuldbyrde den paa en anden Maade. Jeg har gjerne villet ramme mere end een Ting ved denne Endring. Jeg har gjerne villet ramme dette, at en Soldat, der blev idømt en Dødsstraf i Fredstid, skulde kunne appellere til Højesteret, og at han skulde kunne benaades, og dernæst har jeg gjerne villet ramme dette, at vore Sønner saavidt muligt skulde være fri for at styde deres Kammerater. Jeg indrømmer, at i Krigstid kan det træffe, at det bliver nødvendigt. Jeg vil sige, at er der en Fægtning, og en Soldat løber over til Fjenden eller midt i Fægtningens Hede ligefrem opægger til Oprør eller opfordrer til Flugt eller andet Saadant, saa at det bliver nødvendigt, at den Karl øieblikkelig skydes ned, saa vil jeg ogsaa, om min Søn befales dertil, sige, at han bør og skal gjøre det. Men naar det i Fredstid — eller ogsaa i Krigstid udenfor Fægtning — kan gaa an at lade den Dødsdømte aflive paa en anden Maade, saa skulde det staa frit. Jeg kan godt se, at der er Noget i det, den ærede Ordfører i Formiddagsmødet gjorde opmærksom paa, at der kunde være en Soldat, der havde fortjent Dødsstraf, men at det dog var urigtigt at lade ham halshugge og derved ligesom sætte ham i Klasse med Mordere, men om saa skulde være, kunde han jo ogsaa skydes, og om den sædvanlige Starprettet kun har Lust til at bruge Øxen, kunde man jo tage en Starprettet til. Jeg vil imidlertid godt indrømme, at dette Forslag vistnok ingen saadan stor Betydning har, og jeg skal ogsaa tage det med temmelig stor Ro, om jeg hert skulde blive overstemt. Det er jo Noget, som meget sjældent sker her, at der saaledes bliver kjendt en Soldat Dødsstraf, og at den fuldbyrdes. Der ligger vist mange Aar imellem saadanne Tilfælde, og det kan jo gjerne være, at i Pragis vil det blive det Samme, enten Endringen foretages eller ikke. Men om Endringen skulde blive forkastet, er maaste dog det vundet, at Krigsbestyrelsen er bleven opmærksom paa, at der i Folketinget ialtsald — det haaber jeg da, — er en hel Del, som kunne ønske, at vore Sønner, naar de blive Soldater, skulde være frie for, som det blev sagt i forrige Møde, at være Bøddler. Dernæst vil jeg sige et Par Ord om Arrest i Bøie. Jeg skal tilstaa, at længe før vi fik denne Forhandling for her i Aar, har jeg tænkt mig — men ganske vist er det senere kommet til at staa mere klart for mig — at der vist var et Gul i vort Forslag fra 1876—77 paa dette Sted. De fleste Karle, der blive Soldater, ere ganske vist flinke og stikkelige Karle; men alle de, der have været Soldater, vide ogsaa, at i saagodtsom enhver Afdeling er der

Enkelte, som det er vanskeligt at holde til Orden og Lydighed, og for dem maa Krigsbestyrelsen jo have Straffe. Naar nu Krumflutning afflaffes, og der ingen anden kortvarig Straf sættes i Steedet, hvad vil saa ske? Den Karl, der atter og atter forser sig, ville de nødig idømme de mildere Fængselsstraffe, thi saa kommer han efterhaanden til at sidde altsor længe i Fængsel og forsumme sin Uddannelse. Det forekommer mig, at de saa ville med uafviselig Nødvendighed blive drevne ind paa at anvende Bånd- og Brødstraffen i utilbørlig Grad. Det er dette Gul, jeg har haft en Aenelse om vistnok var paa dette Sted i Lovforslaget fra forrige Gang, men dette Gul udfyldes ved Forslaget om Bøiestrafpen. Nu siges det, at det er en uærdig Straf. Er den da egentlig det? Det kan gjerne være, at Kammeraterne ville bruge lidt Spøg, le lidt ad Peer, der bliver arresteret paa den Maade, men at de virkelig for fuldt Alvor skulde ville vedblive at forfølge ham med Spot og foragte ham, fordi han har lidt denne Straf, tror jeg er umuligt. Jeg har heller aldrig hørt, at Sligt sker i Marinen, hvor de jo i mange Aar have brugt denne Bøiestraf og bruge den den Dag idag. Straffen gjør jo ingenlunde Karlen nogen legemlig Men, det kunne vi vel let blive enige om. Han sidder jo i det sædvanlige Arrestlokale. Det ærede Medlem for Rjøge (Hjørup) talte i forrige Møde om, at der vel stod, at Karlen skulde, saa vidt muligt, være paa et afspærret Sted, og at han skulde være beskyttet mod Veir og Vind, men han talte derom, som om han frygtede for, at det vilde blive en temmelig almindelig Regel, at de stode under aaben Himmel, paa aaben Mark, som i en Slags Gabestof, udsatte for Alles Blikke. Det ærede Medlem skulde have læst lidt længere, thi der staaar jo udtrykkelig, at hvor Bagtarrestlokale findes, anvendes dette — det staaar udtrykkelig i Forslaget og ikke i Betænkningen — men Bagtarrestlokaler have vi jo i alle vore Garnisonsbyer, saa at det Almindelige i Fredstid vil blive, at de blive indsatte i en Bagtarrest, og er det givet, saae de selvsjælgelig Varme og den sædvanlige Røst. Dette „saavidt muligt“ er, tror jeg nok, sat ind for Marinens og for Krigsstaalkædes Styld. Tænken fra Benet til Bøien, eller hvorledes det nu er ordnet, er I Men lang, og saa forstaaar man jo nok, at Karlen dog kan bevæge sig lidt frem og tilbage — ganske vist kun lidt —, han kan sætte sig, lægge sig paa Ryggen og paa Siden osv., saa at Straffen kan umulig blive ham til nogen legemlig Fortræd; men ganske vist, Kammeraterne kunne le lidt ad ham. Jeg tror altsaa, at vi paa dette Sted have udfyldt et Gul, som det var nødvendigt at udfylde, og jeg tager ikke i Betænkning at sige, at jeg tror, at det vil være en Forbedring af Forslaget, saaledes som dette er blevet forelagt. — Dernæst vil jeg sige et